

Olv.: Ter 18,20-32 – Kol 2,12-14 – Lk 11,1-13
Az Úr imádsága

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Mindannyian valahonnan érkeztünk. Mindenki elindult otthonról és az utaink találkozni Isten közelében. Ezért indulunk el otthonról, mert elsősorban Istennel szeretnénk találkozni. Egymással egyébként is találkozhatunk. De egyről nem szabad megfeledkezni, az utaink vagy egymás felé visznek, vagy értelmetlenek. Ezt viszont az ember csak azon az úton tanulhatja meg, amely Istenhez vezet.

Miért hangsúlyozom ezt éppen ezen a mai napon? Mert szent Jakab apostol ünnepe van és a vasárnap miatt ez ma nem kap olyan hangsúlyt. Ma egy olyan világban élünk, amikor az emberek egyre inkább elbizonytalanodnak, hogy jó úton járnak-e. A jómódúak, akik ezt megtehetik, akár azért, mert sok pénzük van, akár azért, mert sok idejük van, - egyébként az idő is pénz, - elindulnak ezeken a nagy utakon, ezeken az úgymond megtérésre vezető utakon, a caminókon. Szeretném azt remélni, hogy nem csak a maguk megnyugtatóására van ez, hanem valóban más emberré is lesznek.

Egyben biztos vagyok, hogy ez az út egy egyszerű út: otthonról a templomba. Nem kell komplikálni az életet. Ehhez nem kell pénz, még idő sem kell, mert ennyi időt még csak számolni sem szabad.

***Ha ezeket az utakat hűségesen megtesszük,
akkor találkozunk az Istennel és van remény, hogy egymás mellett sem megyünk el.***

Egyébként lehet caminókon járni, lehet nagy zarándokutakat tartani. Ez még nem minden. A minden az egyszerű, ami mindenki számára járható, mert az utat az Isten mindenkinek építi. Ezt a szentmisét élő Dánielért ajánljuk föl. Neki sem kívánhatunk egyebet, mint az Istenhez vezető utat.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! **Ábrahám** úgy szerepel a mi tudatunkban, mint minden élőnek atyja. Atyjukként tisztelik őt a zsidók, a muzulmánok, a keresztények. Minden istenhívő ősatyja. Ez a mai vasárnap Ábrahám példája által abban segít nekünk, hogy egy helyes képünk alakuljon ki, egy helyes képünk legyen az Istenről. Ez azért fontos, mert egészen más istenképe van a zsidóknak, más a keresztényeknek, bár ugyanarról az Istenről van szó.

Egészen másképpen gondolkodnak az Istenről a pogányok, akik állítólag nem hisznek az Istenben. Éppen ezért sorsot emlegetnek. Egyébként a mindennapi beszédünkben hallhatjuk ezt a szót: **sors**. A sors így akarta, a sors így rendelte. Valójában helyettesíthető lenne ez a szó Istennel. De hát tagadják az Istent, hát legyen Isten helyett nekik sors. Csakhogy a sors vak. Pontosan a pogányok mondják azt, hogy a sors vak. Arra gondolnak, ha lenne Isten, akkor lehetetlen, hogy mindaz megtörténjen a világban, megtörténjen az emberrel, ami megtörténik. Ha az Isten a világ Ura, akkor miért nem parancsol a természet erőinek? Akkor az ég csatornáit miért úgy nyitja meg és akkor? Akkor miért engedi a tűzhányót föltámadni?

Ha van Isten, aki **a történelem Ura**, akkor miért enged meg olyan történelmi folyamatokat, amelyeknek embermilliók az áldozatai? Ha van Isten, akkor velem miért az történik, ami éppen történik? Miért éppen az lesz a mindennapjaink története, amit átélék?

Tele van a világ panasszal. A panaszok az emberi szívekben születnek. A pogányok, akik nem hisznek az Istenben, ezek miatt mondják azt, hogy vak sors. Nem lát az ember tovább az orránál. A következő lépését sem tervezheti meg az ember. Ha nagyon őszinték vagyunk, akkor valóban olyan természeti jelenségek vesznek körül bennünket, olyan történelmi mozgásnak vagyunk tanúi, néha elszenvedői és olyan sok minden történik velünk, ami fölött nem tudunk uralkodni. Sötét az a helyzet, amiben találja magát az ember.

A zsidók igyekeztek e fölé a kiszolgáltatottság fölé emelkedni és azt mondják, hogy az Isten Adonai. Adonai azt jelenti magyarul: Úr. Akkora nagy Úr számukra, hogy ki se mondják a nevét. De Úr. Jön Jézus, aki a zsidók világából született. Jézus azt mondja, hogy ez az Isten nem csupán Adonai, ez az Isten **Abba**. Ezt a szót is ismerték a zsidók. Azt jelenti: **Atya**.

Testvérek! Induljunk el ezen az íven és csodálatos felfedezéseket tehetünk. A vak sors, a történelem Ura, az életünk Ura és Atya. Atya, aki nem úgy atya, mint mi emberek. Jézus mindenképpen meg akarja velünk ismertetni ezt az Atyát. Azt az Istent, akinek atyai Szíve van. Azt az Istent, aki igazságos és irgalmas.

***Az ember legfontosabb feladata,
- ezen is keveset gondolkodunk - hogy valamiképpen az életében
az igazságosságot meg az irgalmat egyensúlyba hozza.***

Ha sok igazság van, akkor jaj az embernek. Az irgalom viszont ajándék. Az életben vannak olyan pillanatok, amikor az igazságosságra való hivatkozást abba kell hagyni és eljön az irgalom pillanata. Tehát az egyiket a másik ellen nem lehet kijátszani. Nem egyszerű az embernek ezt az egyensúlyt megtalálni.

Most nézzük Ábrahám példáját.

Az ő istenképe az Adonai: Az Úr, az Úristen. Az ő istenképének, életképének, vagy hitútjának a kulcsszava: az igazságosság. Az ősi felfogás szerint összefüggések vannak: a jónak is megvan a következménye, a rossznak is megvan a következménye, avagy a következményekből vissza lehet következtetni, hogy mi az oka. Az ősi felfogás szerint és a zsidó felfogás szerint is a rossz, amit megtapasztal az ember, az valaminek a következménye. Az ember valamit tett és kínlódik, szenved, mert igazságosságról van szó. Az igazságosságnak érvényesülnie kell. Ábrahám ennek alapján kapcsolódik az Adonaihoz.

Ugyanakkor ha az alkudozását figyeltük, az volt a vége, hogy a kevés igazért megkegyelmezel-e az egész városnak, ahol többen vannak a rosszak. A zsidó felfogás szerint ezeknek a rosszaknak el kell tűnni, mert megérdemlik a sorsukat. Hulljanak a sötét mélységbe. Sajnos az egész zsidó történelem, gondolkodás ezzel át van itatva. Félelmetes, számunkra ijesztő is. Ugyanakkor Ábrahám kitör ebből a körből. Igen, az Isten igazságos, de Isten úgy vagy igazságos, ahogy az emberek? Úgy vagy igazságos, ahogy azt az emberek gondolják, hogy a jókat megjutalmazod, a rosszakat meg megbünteted? Valahogy Ábrahám hívó lelkében ez a gondolat nem talál otthonra. Igen, jogos az Isten igazságos ítélete, de ugyanakkor könyörög a bűnösökért. *Vegyük észre ezt a hatalmas váltást.* Mekkora lelki bátorság kell ahhoz, hogy Ábrahám kitörjön az ő népe kultúrája, múltja köreiből.

Isten az igazságos, de ne veszítse el az igazakat a bűnösökkel együtt.

Az igazak miatt a bűnösökkel legyen irgalmas, könyörületes.

Mit mond Jézus?

Jézus azt mondja: Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen és éljen. Ennek a gondolkodásnak az első halvány mozzanata ez az ábrahámi alkudozás az Istennel és ez a fölismerés, hogy Isten nem akarhatja az ember halálát. Ábrahám tudja azt, hogy az Isten igazságossága sokkal nagyobb annál, mint amire mi emberek vele kapcsolatosan gondolhatunk. Ez azt jelenti, hogy

***az ember adott pillanatban számíthat az irgalomra, mint ajándékra.
A mindennapok egyszerű nyelvén: az ember számíthat a megbocsátásra.***

Amikor az igazság és irgalom egyensúlyát keressük, akkor ne felejtsük el, hogy az igazság mellett legalább akkora szerepe van az életünkben a megbocsátásnak, mint az igazságnak. Sőt! Amikor az igazság mellett az összes érv kihullik, akkor még van egy és ez a megbocsátás. Emberi kapcsolataink erre épülnek. Akinek az életébe nem épül bele ez a gondolkodás, az az ember ijesztő és félelmetes. Olyan emberrel nem kötnék házasságot, akinek a gondolkodásában a megbocsátás nincs jelen. Az az ember ijesztő. Az az ember az igazságra hivatkozva a képébe vág mindent a másiknak és tönkre teszi magát is. Amikor azt mondom, hogy igazság és irgalom egyensúlya, akkor erre kell gondolni.

Mit mond az Újszövetség válaszképpen: mi az Isten igazsága?

Ábrahám azt mondja, vagy sejti, hogy az Isten igazsága nagyobb annál, mint amire mi gondolunk, vagyis irgalmas, megkönyörül. Amikor mi meg akarjuk tudni, mit is jelent az Isten igazsága, igazságossága, akkor nagyon nehéz válaszolni, logikusan el lehet mondani, de hogyan működik? Mit mond az Újszövetség válaszképpen? Mi az Isten igazsága? Az Isten igazsága az Isten válasza a világnak.

Az Isten igazságának a válasza: Az Igaz. Az Igaz pedig Jézus Krisztus.

Egy nagyon lényeges kérdés. Amikor mi Isten igazságosságát akarjuk megismerni, *akkor Jézusra kell találni*, aki az Igaz. Aki a mi adóslevelünket szét tépte. Aki a mi adósságunkat föl vitte a keresztfára. Ez a megváltás. Ezért élhet az ember új életet, mert számíthat arra, hogy az igazságos Isten megbocsát Jézus Krisztus miatt és az ember új életet élhet. Ne töprengjünk, hogy is kell érteni az Isten igazságosságát. Nézzünk Jézusra, ő az Igaz. Ő a válasz. Aki nem azt mondja: Adonai, hanem azt mondja: Abba. Nem Úr, hanem Atya.

Ez az, ami felé nekünk keresztényeknek fordulni kell. Csodálattal nézni Jézust, hogy miképpen akarja nekünk megmutatni, milyen jóságos ez az Atya. Mindent megtesz azért, hogy megnyerje a mi szívünket az Isten számára. Szinte megalázkodik Jézus és könyörög, hogy higgyük el, hogy az Isten jóságos Atya, hogy érdemes ehhez az Istenhez tartozni. Itt a világban kóvályognak az emberek, sehova se tartoznak, még egymáshoz se. Gondolkodjanak el, hogy milyen jó ehhez az Atyaistenhez tartozni! Azt mondja, hogy ti - mi - annyi rosszat tudtok tenni egymásnak, mégis egy elembertelenedett helyzetben is képesek vagytok emberségesen viselkedni, ha a gyereketek kér valamit. Ha a gyereketek kenyeret kér, akkor követ adtok neki? Ha a gyereketek halat kér, akkor kígyót adtok neki? Ha tojást kér, akkor skorpiót adtok neki? Ha ti ilyenre képesek vagytok, bár nem vagytok jók, néha embertelenek vagytok, akkor legalább ennyit adjatok meg az Istennek is az ég szerelmére. Döbbenetes felismerés ez. Különösen akkor, amikor Jézus sorsát látjuk. Aki az Istenről beszél, mint a világ Uráról. Aki az Istenről beszél, mint az Ő Atyjáról. Az Ő

tanítását mintha keresztülhúzná mindaz, ami a világban történik. Mintha egyáltalán nem érvényesülne ez a tanítás. Sőt, Őt is megölik. ***Hol marad az Isten jósága?***

A válasz a feltámadás. Isten jósága erősebb az emberek gonoszságánál.

Azért, mert az emberek tudnak ilyenek lenni, ez nem szünteti meg az Isten jóságát. Gondoljunk arra, hogy azok a kövek, amikről Jézus beszél, - a kenyér helyett kövek, hányszor vannak kövek kenyér helyett, nem a gyerekekkel, úgy egymás között – amikor ezeket elszenvedjük, akkor ezek a kövek drágakövekké lesznek Isten szemében. Amikor hal helyett egymásnak kígyót adunk, akkor gondoljunk a gyógyszertárak emblémájára, a kígyóra, az örökkévalóság szimbólumára. Akkor azok a szenvedések, amiket mások okoztak nekünk, ezek Isten szemével, vagy az életünk beteljesedése szempontjából: ajándékok.

Testvérek!

Nagyon sokat kellene erről szólni.

Az biztos, hogy egy istenképet kell kialakítani magunkban:

a mi Istenünk az Atyaisten.

Ez az Atyaisten igazságos, de nem úgy, mint mi emberek.

Amikor az igazság érvei kifogynak, akkor mintegy felütésképpen

ott van az Isten irgalma, mert ő nem akarja a bűnös halálát,

hanem azt akarja, hogy megtérjen az ember és éljen.

Ennek ismeretében próbáljunk egyensúlyt teremteni

az életünkben igazság és irgalom között.

Egyik a másik nélkül nem lehet.

A mindennapok nyelvén ez azt jelenti,

ne csak igazságosak akarjunk lenni egymással, hanem megbocsátók is.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Ebben az imádságban kérjük az Isten segítségét, hogy helyes istenképünk alakuljon ki. Ez nem magától lesz, ezért az embernek meg kell küzdenie, elsősorban az által, hogy igazságos és megbocsátó. Amilyen mértékben ez egy ember életében egyensúlyban van, olyan értelemben van helyes istenképünk. Különben... Érdemes ezért erőlködni, mert életünk értelméről van szó.

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Istenünk, magunkhoz vettük ezt a mennyei Szentséget, szent Fiad szenvedésének örök emlékét. Add kérünk, hogy üdvösségünkre váljék az az ajándék, amelyet kimondhatatlan nagy szeretetében Ő maga hagyott nekünk, aki él és uralkodik mindörökkön örökké.

+ A M E N +